

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/48/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4414219458
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4414219458.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v právnej veci navrhovateľiek: 1. C. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. T., Z. XXXX/X, 2. H. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. T., Z. XXXX/X, obe zastúpené JUDr. Vlastou Suchanovou, advokátkou, so sídlom Nové Zámky, Podzámska 32, proti povinnej osobe: Q. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. T., P. C. XXXX/XX, t. č. bytom H. T., G. C. XX, zastúpený Mgr. Martinom Šutkom, advokátom, so sídlom Nové Zámky, Ernestova bašta 7, o zvýšenie výživného na plnoleté deti a o vzájomnom návrhu povinnej osoby na zníženie výživného, o odvolaní navrhovateľiek a odvolaní povinnej osoby proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 4. decembra 2018 č. k. 16C/149/2014-333 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP), § 396 ods. 1, § 52, § 55, § 57 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej CMP) a uviedol, že navrhovateľky v 1. a 2. rade sa návrhom doručeným súdu dňa 02. 10. 2014 domáhali, každá zvýšenia výživného zo sumy 70 eur na sumu 250 eur, pretože od posledného rozhodovania súdu o výživnom sa zmenili pomery na ich strane, jednak z toho dôvodu, že uplynula doba troch rokov a obe začali študovať na vysokej škole. Návrh bol zapísaný pod sp. zn. 13C/248/2014. Uznesením zo dňa 16. 01. 2015 sp. zn. 16C/149/2014 súd spojil konania vedené pod sp. zn. 16C/149/2014 a pod sp. zn. 13C/248/2014 na spoločné konanie podľa § 112 ods. 1 OSP. Súd rozsudkom zo dňa 13. 10. 2015 č. k. 16C/149/2014-288 uložil odporcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky v 1. rade sumou 150 eur mesačne, od 02. 10. 2014, vždy do 15 dňa v mesiaci, čím zmenil rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 21. 02. 2012 č. k. 7P/296/2011-53, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20. 03. 2012 a v časti o výživnom na navrhovateľku v 1. rade tak, že výživné sa zvyšuje. Zročné výživné za obdobie od 02. 10. 2014 do 31. 10. 2015 vo výške 1.034,82 eura uložil odporcovi splácať v splátkach po 20 eur mesačne spolu s bežným výživným až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, počnúc právoplatnosťou rozsudku. Odporcovi tiež bola uložená povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky v 2. rade sumou 150 eur mesačne, od 02. 10. 2014, vždy do 15. dňa v mesiaci, čím zmenil rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 21. 02. 2012 č. k. 7P/296/2011-53, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20. 03. 2012 v časti o výživnom na navrhovateľku v 2. rade tak, že výživné sa zvyšuje. Zročné výživné za obdobie od 02. 10. 2014 do 31. 10. 2015 vo výške 1.034,82 eura uložil odporcovi splácať v splátkach po 20 eur mesačne spolu s bežným výživným až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, počnúc právoplatnosťou rozsudku. V zostávajúcej časti súd návrh na zvýšenie výživného zamietol. Súď

protinávrh odporcu na zníženie výživného zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie, v časti splatnosti zročného výživného napadli v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľky v 1. a 2. rade. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 24. 03. 2016 č. k. 9Co/176/2016-310 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa určenia splatnosti zročného výživného na navrhovateľku v 1. rade a v napadnutej časti týkajúcej sa určenia splatnosti zročného výživného na navrhovateľku v 2. rade zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd rozsudkom zo dňa 25. 05. 2016 č. k. 16C/149/2014-326, právoplatným dňa 20. 06. 2016, uložil odporcovi povinnosť splácať zročné výživné navrhovateľke v 1. rade v splátkach po 35 eur mesačne spolu s bežným výživným až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia od 01. 06. 2016 a navrhovateľke v 2. rade splácať zročné výživné v splátkach po 35 eur spolu s bežným výživným až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia od 01. 06. 2016. O trovách konania si vymienil rozhodnúť do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Uviedol, že právna zástupkyňa podaním zo dňa 16. 10. 2015 si uplatnila vyčíslené trovy právneho zastúpenia spolu vo výške 1.544,16 eura, ktoré podanie doplnila podaním zo dňa 17. 06. 2016, v ktorom si uplatnila trovy právneho zastúpenia spolu vo výške 1.920,06 eura. Právny zástupca povinnej osoby si v podaní zo dňa 16. 10. 2015 vyčíslil trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 179,82 eura a doplneným podaním zo dňa 16. 06. 2016 si uplatnil trovy konania spolu vo výške 2.034,27 eura. Mal za to, že konanie vo veciach výživného plnoletých osôb je konaním mimosporovým, resp. nesporovým, pričom rozhodovanie o trovách konania je rozdielne ako pri sporových konaniach upravených Civilným sporovým poriadkom. O nároku na náhradu trov konania preto rozhodol podľa § 52 CMP z dôvodu, že v konaniach upravených Civilným mimosporovým poriadkom si každý z účastníkov platí trovy konania sám a žiadny nemá nárok na ich náhradu od iného účastníka. Mal za to, že v danej veci nejde o konanie v zmysle ustanovenia § 53 CMP, pričom nezistil žiadne okolnosti, ktoré by dovoľovali uplatniť použitie ustanovenia § 55 CMP. Uviedol, že nezistil okolnosti prípadu, pre ktoré by bolo spravodlivé priznať trovy konania navrhovateľkám, ktoré mali vo veci úspech, pretože súd vyhovel ich návrhu a čiastočne zvýšil výživné s tým, že v zostávajúcej časti návrh na zvýšenie výživného zamietol. Rovnako nezistil dôvod na priznanie trov konania povinnej osobe, voči ktorej bol protinávrh na zníženie výživného zamietnutý. Záverom poukázal, že v prejednávanej veci medzi účastníkmi konania nebol spor ohľadne práva ako takého, avšak spor sa týkal výšky uplatňovaného výživného. Uzavrel, že priznaním trov konania by sa nejednalo o spravodlivé riešenie vzťahov medzi účastníkmi konania. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 147/2008.

2. Proti tomuto uzneseniu podali navrhovateľky v 1. a 2. rade v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadali napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a priznať im náhradu trov konania podľa § 55 CMP. Namietali, že súd v základe veci rozhodol rozsudkom zo dňa 13. 10. 2015 č. k. 16C/149/2014 v časti zvýšenia výživného na každú z nich sumou 150 eur s tým, že následne v časti úhrady ročného výživného v zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu zo dňa 24. 03. 2016 sp. zn. 9Co/176/2016 rozhodol rozsudkom zo dňa 25. 05. 2016 a povolil povinnej osobe splácať zročné výživné mesačne v sume 35 eur na každú z navrhovateľiek. S poukazom na ust. § 52, § 53 až § 55 CMP dôvodili, že aplikácia ustanovenia § 55 CMP by mala byť konkrétna na okolnosti daného prípadu, pričom by malo byť akceptovateľné z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti. Podľa ich názoru, nepriznanie im náhrady trov konania je práve okolnosťou, ktorá z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti nie je spravodlivou. Mali za to, že povinná osoba v priebehu celého konania nepravdivo uvádzala skutkové okolnosti ohľadne svojho príjmu a svojím konaním zapríčinila odročovanie pojednávaní. V tomto smere poukázali na stranu 8 rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 13. 10. 2015, kde súd uviedol, že nebolo sa možné stotožniť s tvrdením odporcu, že príjmy boli minimálne, keďže preukázateľné výdavky, na ktoré upozorňoval odporca, boli podstatne vyššie. Tvrdenia povinnej osoby tak neprispeli k hospodárnosti konania, z ktorého dôvodu, takéto konanie povinnej osoby vo vzťahu k nim, ako i k súdu nemohlo byť akceptovateľné v tom, že náhrada trov konania im nebola priznaná. Keďže odporca zavinil zdĺhavé a nehospodárne konanie, s ohľadom na dané okolnosti prípadu, z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti, im mala byť priznaná náhrada trov konania.

3. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie i povinný, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Porovnávaním miery úspechu a neúspechu strán v prípade oboch návrhov spojených do jedného konania uviedol, že navrhovateľky mali pomer úspechu k neúspechu v pomere priznaných 80 eur z požadovaných 180 eur a on ako povinný mal úplný neúspech vo vzájomnej žalobe o zníženie o 20 eur. Mal za to, že v konaní mal väčší úspech ako mali navrhovateľky, z ktorého dôvodu považoval napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie

za nesprávne. Podľa jeho názoru mal súd prvej inštancie bližšie vysvetliť svoje úvahy o nepriznaní trov, a nielen striktno oprieť rozhodnutie o zákonné ustanovenie CMP a tiež vysvetliť, prečo nepostupoval podľa § 55 CMP, keď je zrejmé, že by to bolo spravodlivejšie. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie označil za nesprávne (pre nesprávne zhodnotenie pomeru úspechu a neúspechu strán v spojenom konaní) a nepreskúmateľné.

4. Navrhovateľky v 1. a 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu povinného uviedli, že nesúhlasia s odvolaním povinného v časti namietaného zhodnotenia pomeru úspechu a neúspechu súdom prvej inštancie. Uviedli, že otázka úspechu a neúspechu nemá podľa ustanovenia § 52 CMP opodstatnenie s tým, že § 53 CMP, ktorý hovorí o úspechu a neúspechu sa na danú vec nevzťahuje. Výnimka z hľadiska priznania náhrady trov je vymedzená pre daný prípad v § 55 CMP, kedy sa neaplikuje princíp z hľadiska úspechu v konaní, ale rozhodnutie o náhrade trov konania podľa tohto ustanovenia musí byť s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti. Mali za to, že povinný neuvádza, z akého dôvodu by bolo spravodlivejšie, aby vo vzťahu k nemu bola priznaná náhrada trov konania, ale len uvádza a poukazuje na úspech a neúspech vo veci, ktorý sa na daný prípad neaplikuje.

5. Povinný vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľiek uviedol, že súdu jednoznačne preukázal všetkými relevantnými listinnými dôkazmi, že jeho príjmy nepostačujú na to, aby dokázal platiť výživné v požadovanej výške. Poprel tvrdenie navrhovateľiek, že by svoje príjmy zamlčal alebo inak skresľoval. Mal za to, že súd prvej inštancie v tomto smere jeho argumentáciu akceptoval, keď navrhovateľkám nepriznal z požadovanej výšky plnú čiastku, ale len jej časť, a teda v zásade práve naopak, navrhovateľky mali menší úspech v konaní ako on. Za nedôvodné označil tvrdenie navrhovateľiek ohľadom hospodárnosti konania, keďže v prípade predlžovania konania (ktoré odmieta, že spôsobil) ide o jeho ľarchu, nakoľko je to on, kto musí doplácať výživné aj za obdobie, ktoré trvalo od podania návrhu do rozhodnutia súdu. V tomto smere preto považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za spravodlivé a vyvážené.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) v spojení s ust. § 2 ods. 1 zák. č. 161/2015 Civilný mimosporový poriadok (ďalej len CMP), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, podľa § 385 ods. 1 CSP, pričom nie je viazaný rozsahom (§ 65 CMP), ani dôvodmi odvolania (§ 66 CMP) a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľky sa pôvodne samostatnými návrhmi, doručenými súdu prvej inštancie dňa 02. 10. 2014, ktoré boli uznesením zo dňa 16. 01. 2015 č. k. 16C/149/2014-66 spojené na spoločné konanie, domáhali zvýšenia výživného od povinného zo sumy 70 eur mesačne na sumu 250 eur mesačne odo dňa podania návrhu. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 13. 10. 2015 č. k. 16C/149/2014-288 uložil povinnému prispievať na výživu navrhovateľky v 1. rade sumou 150 eur mesačne od 02. 10. 2014, vždy do 15-teho dňa v mesiaci, čím zmenil rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 21. 02. 2012 č. k. 7P/296/2011-53, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20. 03. 2012, v časti o výživnom na navrhovateľku v 1. rade tak, že výživné sa zvyšuje. Zročné výživné za obdobie od 02. 10. 2014 do 31. 10. 2015 vo výške 1.034,82 eura uložil odporcovi splácať v splátkach po 20 eur mesačne, spolu s bežným výživným až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, počnúc právoplatnosťou rozsudku a na výživu navrhovateľky v 2. rade sumou 150 eur mesačne od 02. 10. 2014, vždy do 15-teho dňa v mesiaci, čím zmenil rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 21. 02. 2012 č. k. 7P/296/2011-53, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20. 03. 2012, v časti o výživnom na navrhovateľku v 2. rade tak, že výživné sa zvyšuje. Zročné výživné za obdobie od 02. 10. 2014 do 31. 10. 2015 vo výške 1.034,82 eura uložil odporcovi splácať v splátkach po 20 eur mesačne, spolu s bežným výživným až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, počnúc právoplatnosťou rozsudku. V zostávajúcej časti návrh na zvýšenie výživného zamietol. Protinávrh odporcu na zníženie výživného zamietol. O trovách konania si vymienil rozhodnúť do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľky v 1. a 2. rade, v časti splatnosti zročného výživného. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 24. 03. 2016 č. k. 9Co/176/2016-310 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa určenia splatnosti zročného výživného na navrhovateľku v 1. rade a v napadnutej časti týkajúcej sa

určenia splatnosti zročného výživného na navrhovateľku v 2. rade zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 25. 05. 2016 č. k. 16C/149/2014-326 uložil odporcovi povinnosť splácať zročné výživné navrhovateľke v 1. rade v splátkach po 35 eur mesačne spolu s bežným výživným až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, od 01. 06. 2016 a navrhovateľke v 2. rade splácať zročné výživné v splátkach po 35 eur mesačne spolu s bežným výživným až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, od 01. 06. 2016. O trovách konania si vymienil rozhodnúť do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Písomným podaním, doručeným súdu prvej inštancie dňa 16. 06. 2016 si právny zástupca povinného vyčíslil trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 2.034,27 eura. Písomným podaním, doručeným súdu prvej inštancie dňa 17. 06. 2016 si právna zástupkyňa navrhovateľiek v 1. a 2. rade vyčíslila trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 1.920,06 eura. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením.

8. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákona aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Podľa § 395 ods. 1 CMP, ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 52 CMP žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 53 CMP v konaní vo veciach určenia rodičovstva a v konaniach vo veciach notárskych úschov môže súd priznať náhradu trov konania účastníkom, ktorí mali vo veci úspech, proti účastníkom, ktorí úspech nemali, ak to možno spravodlivo požadovať.

12. Podľa § 55 CMP súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

13. Úvodom je potrebné poznamenať, že druhá časť, prvá hlava zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok upravuje konania vo veciach rodinnoprávných, kde ako posledné konanie z uvedenej kategórie je začlenené konanie vo veciach výživného plnoletých osôb (§ 154 až § 157 CMP). V konaniach podľa CMP, v dôsledku verejného záujmu, ktorý je prítomný v prevažnom okruhu týchto vecí, nie je možné uplatňovať sankčnú povahu trov konania, ktorá by sa mala pomeriavať v súlade so zásadou úspechu. V prípade výživného a iných nárokov je nesporne takýto verejný záujem prítomný, keď sa vychádza predovšetkým z úlohy, ktorú pri regulácii spoločenských vzťahov výživné plní, t. j. snaha zabezpečiť pre členov rodiny uspokojovanie materiálnych potrieb a to podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Pri tomto druhu konaní nemá žiaden z účastníkov nárok na náhradu trov konania. Ide o generálne pravidlo, uplatniteľné v mimosporových konaniach. Uvedené predstavuje opozitum zásady, ktorá platí v sporovom konaní v intenciách ustanovenia § 255 CSP. Civilný mimosporový poriadok však pripúšťa výnimky, a to v § 53 až 55 CMP, kedy zákon generálne vylučuje nárok na náhradu trov konania v mimosporových konaniach.

14. Aplikácia § 55 CMP prichádza do úvahy za predpokladu, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Predmetné ustanovenie predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla, a preto musí byť takáto výnimka náležite odôvodnená. Zákon nekonkretizuje, komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať, preto nie je namieste zužujúci výklad, že tak môže urobiť len v prospech účastníka. Zákonodarcu konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní. Treba zároveň zdôrazniť, že pre aplikáciu ustanovenia § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní.

15. Odvolací súd, posudzujúc prejednávajúcu vec v zmysle vyššie uvedených záverov a citovanej právnej úpravy, dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď v danom konaní rozhodol o trovách konania podľa ustanovenia § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Ako už bolo vyššie uvedené, ide o generálne pravidlo uplatňujúce sa i v tomto druhu mimosporového konania, v ktorom nemá žiaden z účastníkov nárok na náhradu trov konania, s výnimkou, že sú splnené predpoklady podľa § 55 CMP. Odvolací súd, reagujúc tak na námietky povinnej osoby v jej odvolaní uvádza, že porovnávanie miery úspechu a neúspechu strán v prípade oboch návrhov strán spojených do

spoločného konania, nie je vo vzťahu k danej veci relevantné. Identifikácia miery úspechu sa uplatňuje v ustanovení § 53 CMP, ktoré predstavuje jednu z výnimiek ustanovenia § 52 CMP, ktoré však na danú vec nedopadá, keďže nejde o konanie vo veciach určenia rodičovstva, ani o konanie vo veciach notárskych úschov. Rovnako pre aplikáciu ustanovenia § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní. Pokiaľ ide o námietky navrhovateľiek v odvolaní ohľadne potreby aplikácie ustanovenia § 55 CMP, odvolací súd poukazuje, že pojem „ak to možno spravodlivo požadovať“ je potrebné vykladať širšie a zahrňuje nielen konkrétne skutkové okolnosti prípadu, ale aj prípadné sociálne pomery niektorého z účastníkov konania. Tvrdenia navrhovateľiek, že povinný v rámci konania nepravdivo uvádzal skutkové okolnosti, zapríčinil odročovanie pojednávania, nie je možné v kontexte okolností prejednávanej veci hodnotiť ako kritérium pre uplatnenie moderačného práva súdu v intenciách ustanovenia § 55 CMP. V danom prípade totiž návrhu navrhovateľiek nebolo vyhovené v plnom rozsahu, ale v zostávajúcej časti bol ich návrh na zvýšenie výživného ako nedôvodný zamietnutý. Rovnako namietané predĺžovanie konania zo strany povinného v konečnom dôsledku nevyznieva v jeho neprospech v súvislosti s jeho povinnosťou splácať zročné výživné za obdobie, ktoré mu vzniklo od podania návrhu na súd do rozhodnutia vo veci samej. Prihliadajúc tak na okolnosti danej veci, ako i rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 07. 2008 sp. zn. IV. ÚS 147/08, v ktorom ústavný súd zaujal stanovisko, podľa ktorého pri rozhodovaní o náhrade trov konania treba prihliadnuť s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu aj na spravodlivé riešenie vzťahov medzi účastníkmi konania, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou materiálneho prístupu k výkonu súdnictva, odvolací súd, v zhode so záverom súdu prvej inštancie má za to, že v danom konaní nebolo preukázané splnenie predpokladov uvedených v ustanoveniach § 53 až § 55 CMP, teda predpokladov odôvodňujúcich uloženie povinnosti náhrady trovy konania niektorému z účastníkov konania.

16. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keď dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď o trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

17. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).